

Перекладати і передавати
контракти ULM - ДОНАУ
Виходить двічі на тиждень:
у середу і суботу.

Дистрибуція: Authorized by European
Comm. Civil Affairs Division - APO 357
- AG 357 - GEC-AGO - 14 July 1947
Гроші пересилають: Bankkonto
Nr. 0174 Bayerische Hypothek-
und Wechselbank, Filiale Neu-Ulm.
Ціна на місяць з поштовою
витратою 8RM. Часовий переклад
всіх інших одержання грошей.

Українські Вісті

Page - Page 1 -

UKRAINISCHE ZEITUNG

Verlags- und Verord-
nungsamt: ULM (Donau)
Beschriftung: original wohnsitz:
Mittwoch und Samstag
Litho: Authorized by European
Comm. Civil Affairs Division - APO 357
- AG 357 - GEC-AGO - 14 July 1947
Zeilensatz:
Bankkonto Nr. 0174 Bayerische Hypo-
theken- u. Wechselbank, Fil. Neu-Ulm
Bezugspreis: Durch Postberg im
Monat RM 8.-, ansonst, Zustellgebühr.
Das Abonnement ist im voraus zahlbar.

Субота, 18 жовтня 1947 р. — Число 74 (132) Рік III

Samstag, 18. Oktober 1947 — Nr. 74 (132) Jahrgang 3

Совети теж за поділ Палестини

Советська військова адміністрація в
східній зоні віддала нові напрямки ви-
воду євреїв. Приблизно 7.000 осіб
протестували від 3 до 12 місяців про-
ходять спеціальні курси.

Під час виборів до місцевих громад
у Римі християнські демократи і на-
родний блок (комуністи і ліви соці-
алісти) здобули по 27 місць із загаль-
ного числа 80.

В Швейцарії нараховується тепер
860 безробітних.

Як виходить з повідомлень Куомін-
тану, понад 9/10 Маньчжурії перебу-
ває тепер під контролем китайських
комуністів.

Бразилія припинить дипломатичні відносини з СРСР?

РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО. (Дена). Як
виходить з однієї заяви бразильського
міністра закордонних справ, Бразилія
обмірковує тепер питання про припи-
нення дипломатичних відносин із
Советською Росією. Советський часопис
„Ізвестія“ помістив недавно накле-
пницьку статтю проти бразильського
президента Дути, проти якої уряд
скавав формальний протест.
[„ШН“, 16.10.47]

США допомагають Франції

ВАШІНГТОН. (ЮП). 15 жовтня.
Президент Трумен ввів розпоряд-
ження американській армії закупити
в Франції на 50 млн. доларів францу-
зких франків, щоб допомогти таким
чином французькому уряду подолати
пестачу доларів.

Везулися з англійського полону

ГАМБУРГ. (Дена). 12 жовтня. 16
кількох німецьких генералів, у тому
числі генерал фон Бравіх, Лер і
Мантгофел, прибули з Англії до Гам-
бургу. Їх перевезено до табору
Бельсгайде.

Бернс опублікував свої мемуари

ВАШІНГТОН. (ЮП). 15 жовтня.
Колишній міністер закордонних справ
Дж. Бернс у своїх мемуарах, що
з'явилися сьогодні на книжковому
ринку, радить, щоб на советську
політику обструкції, зокрема щодо
американських пропозицій з приво-
ду міжнародного контролю атома,
США відповіли тим, що вони ї да-
лі продукуватимуть атомові бомби
і ухвалити, „якщо зайде потреба,
силою вигнати геть російську армію
з Німеччини“. Бернс зазначає, що
США будуть, очевидно, змушені
укласти сепаратний мир із Німеч-
чиною, Австрією та Японією. Ме-
муари, що з'явилися під наголовком
„Відверті слова“ (як повідомляє ББС,
Бернс використав у своїй книзі ма-
теріяли, які вважалися досі за сек-
ретні — Ред.), розкриваючи всі за-
кулісні пружини переговорів, у яких
брав участь Бернс і які загалом
розкривають як пролог до теперіш-
ньої „холодної війни“.

В американських політичних ко-
лах гадають, що цією книгою Бернс
забезпечить за собою добре місце
на советському списку „американ-
ських підпалювачів війни“.

До наших передплатників

Просимо наших передпла-
тників, коли на місяць не
можуть вони внести перед-
плату на німецькій пошті
або в листоні, то хай
надсилають до Адміністра-
ції нашого часопису.

ЛЕЙК-САКСЕС. (АП-Дена). 14
жовтня. В понеділок советський де-
легат Царапкін відповів на заяву
Джонсона в справі Палестини і ска-
зав так: „Історичні і юридичні аргу-
менти, що їх висувують у Палес-
тинському комітеті представники жи-
дів та арабів, не сміють бути ні в
якому разі вирішальними в цій спра-
ві. Йдеться тут не про академічну
суперечку з приводу питання, хто
довше живе в Палестині: жиди чи
араби. Ми говоримо тут про само-
визначення сотень тисяч жидів і ара-
бів, що живуть у Палестині, ми го-
воримо про право обох народів віль-
но і мирно існувати в своїй власній
державі“. В принципі Царапкін під-
тримав пропозицію про поділ Па-
лестини на окремі жидівську й ара-
бську держави, за що висловилася
також Америка.

Відразу ж по закінченні промови
Царапкіна Г. Джонсон сказав: „З
великим зацікавленням ми стежили
за викладом російської точки погля-
ду і раді, що в основних питаннях
палестинської проблеми вона дале-

косякно відповідає нашій власній
точці погляду“.

Тим часом бомбові замаху й те-
рористичні акти далі тривають у Па-
лестині. Так Арабська Ліга, як і жи-
дівські організації, готуються до мож-
ливого нападу. Як подає агенція ІНС,
жидівська підпільна організація „Га-
ганат“ почала вишколювати своїх
прибічників, а жидівським поселен-
ням у північно-західній Палестині
надіслано підсилення, щоб вони мо-
гли боронитися від нападів.

За повідомленням Ройтера, п'ять
арабських держав Арабської Ліги
віддали до послуг палестинських ара-
бів приблизно 230.000 добре озбро-
єних і вишколених воїнів, тобто при-
близно 20 дивізій. В добре поінфор-
мованих колах гадають, що тепе-
рішні військові приготування по-
яснюються почасті повоюванням де-
яких арабських держав, що Трансйор-
данія могла б почати діяти незалеж-
но і утворити нову державу — Ве-
лику Сирію. Генеральний директор
Арабської Ліги сказав, що арабська
армія стоїть готова виступити проти

США чи будь-якої іншої держави,
яка намагатиметься здійснити поділ
Палестини.

ДАМАСК. (ЮП). 13 жовтня. Ма-
йор Самуель Вайзер, провідник жи-
дівського легіону (цей легіон брав
участь у другій світовій війні — Ред.),
заявив: щонайменше 200 тис. жи-
дівських добровільців із цілого світу
стоять наготові окупувати Пале-
стину, якщо Англія виведе звідти
свої війська.

Наслідком бомбового замаху сьо-
годні вранці дуже пошкоджено бу-
динок американського генерального
консульства в Єрусалимі. Це третій
замах на консулати урядів, що об-
стоюють поділ Палестини. Перший
вчинено проти шведського, а другий
проти польського консулатів.

НЬЮ-ЙОРК. (ЮП). 13 жовтня.
Жидівські підпільні організації: „Га-
ганат“, „Іргун Цвай Леумі“ і „Штери“
нараховують разом десь до 100.000
чоловіків. Англійський уряд знову
підтвердив свій намір вивести з Па-
лестини свою окупаційну армію, не
зважаючи на рухи арабських військ.

Члени Конгресу про ситуацію в Європі

Політичні й економічні відносини в двадцяти європейських країнах

ВАШІНГТОН. (ЮП). 13 жовтня.
Експерти американського уряду
опублікували детальний звіт про
економічне, фінансове й політичне
становище 20 європейських країн.
У цьому зазначено, що Європа
переживає тепер перехідний період.
У Франції можуть советофільська
комуністична партія ладнається,
мовляв, знову прийти до влади.
Англія вже не владить до кола
трех великодержав як повноцінний
член. Надії на вільну й демокра-
тичну Німеччину швидко зменшу-
ються з огляду на російську такти-
ку обструкції в Контрольній Раді.

Звіт робить потім такі висновки:
американський уряд вважає, що ви-
дужання Європи залежить від ви-
дужання Німеччини. Комуністи хо-
чуть використати Австрію для того,
щоб ізолювати Чехо-Словаччину від
її сусідів і таким чином протисну-
ти далі до Німеччини й Італії.
Життєвоважливі питання для
всіх демократичних урядів Америка
вважає питання — чи пощастить

Об'єднанням Націям покласти край
советським агресіям в Греції. В
Швеції комуністи мають домінуючий
вплив у профспілках, зокрема в
профспілці робітників металевий про-
мисловості. Член американської Па-
лати депутатів, що подорожував
по Європі, висловив думку, що на-
ступна зима принесе рішення, який
з двох таборів, що на них розко-
лолася Європа, вийде переможцем.
Чи Америка бажав, чи ні, вона му-
сить збагнути, що вона не сміє ві-
дійти від Європи. Становище Німеч-
чини характеризував він як загро-
жене голодом і політичним замі-
шанням. За його словами, потрібно
знову привести німців до рівноваги
і піклуватися про те, щоб продук-
тивність їхньої праці не залишалася
невикористаною.

Інший член американської Пала-
ти депутатів, Е. М. Діксон, на
одній пресовій конференції в Бер-
ліні обстоював швидке рішення ні-
мецької проблеми. Він назвав Ні-
меччину ключем до Західної Євро-

пи і сказав, що протягом п'яти
тижнів перебування в Німеччині
він мав змогу переконалися про
працьовитість і живучість німецько-
го народу.

Східно-німецька республіка?

ДРЕЗДЕН. (НВДР). 13 жовтня.
Як повідомляє „Нордвестдойче Ру-
ндфунк“, саксонський уряд обгово-
рює тепер з представниками урядів
Саксен-Ангальту й Тюрінгії заходи
щодо ліпшого координування госпо-
дарства й харчування. З Дрездену
повідомляють, що під час цих на-
рад нібито обговорювалася також
можливість об'єднання п'яти країн
східної зони в одну східно-німець-
ку республіку. Однак окремі пред-
ставники країн нібито відхилили
таке об'єднання. В зв'язку з цим
повідомляють, що керівник лібер-
ально-демократичної партії Саксонії
домагається для себе відповідально-
го посту в уряді планової респуб-
ліки.

Балканська комісія без СРСР

НЬЮ-ЙОРК. (Дена). 13 жовтня.
Політичний комітет Сесії ООН ухва-
лив американську пропозицію про
утворення нової Балканської Комі-
сії, до складу якої мали б увійти
представники п'ятих великодержав,
а також Австралії, Пакистану, Ме-
хіко, Бразилії і Голландії. Одночас-
но прийнято канадську пропозицію,
згідно з якою, в цій комісії заре-
зервовано місця для Советського
Союзу й Польщі. Крім того, схва-
лено англо-французьку пропозицію,
на підставі якої з американської
резолуції мають бути викреслені
клявузі про вини Югославії, Болга-
рії і Албанії, що їм, як відомо,
закидали підтримку грецьких пов-
станців. Ці країни закликається не
робити нічого такого, що можна
було б трактувати як допомогу або

підтримку для повстанців. Під час
голосування з приводу утворення
нової комісії в справах розслідуван-
ня ситуації на Балканах можна бу-
ло бачити, як „советський блок“
голосував проти, а скандинавські й
арабські країни утрималися від го-
лосування. Російський делегат Ви-
шинський осуджував ухвалу найгос-
трішими словами, зазначаючи, що
Советський Союз піколи не брати
ме участі в новій Балканській ко-
місії і не має наміру обирати її.
Наприкінці в цьому самому сенсі
висловилися делегати Югославії, По-
льщі і Чехо-Словаччини.

НЬЮ-ЙОРК. (ББС). 13 жовтня.
Політичний комітет Об'єднаних На-
цій обрав членів-держав до нової
Балканської комісії. Советський Союз
що голосував проти заснування ко-

місії, в ній не репрезентований, але
чотири інші великодержави входять
до її складу, як також Австралія,
Бразилія, Мекіко, Голландія і Паки-
стан. Для Польщі й Советського Сою-
зу зарезервовано місця на той ви-
падок, якщо вони погодяться брати
участь.

Голод у советській зоні

ЛОНДОН. (Дена-Ройтер). 15 жовтня.
Наслідком недоїдання в східній зоні
вмирають щомісяця понад 2000 осіб.
Так сказав під час одного інтер'ю в
Лондоні д-р Отто Лібеліус, протестан-
тський єпископ Берліну.

В Берліні дуже відчувається брак
харчових продуктів і палива. На жаль,
мушу сказати, — зазначив єпископ, —
що мораль населення в східній зоні
западає з місяця на місяць. „Єпис-
коп їде до Нью-Йорку, де він зустрі-
ється з представниками федеральної
Ради християнських церков“.

* БУЕНОС АЙРЕС. (АП) 14 жовтня.
Аргентинський уряд обговорює тепер
можливість, чи не слід заборонити ко-
муністичну партію наразі. Комуністи
на партії Аргентини нараховує 30.000
членів, і її вплив не дуже помітний.
Вона об'єднує в своїх лавах навіть
менше, ніж два проценти робітничого

* ЛОНДОН. (АП). 14 жовтня. На
одній зборках лейбористської партії лорд
Чорлей підняв питання про заборону
для роки п'ятирічного палату за те,
що той недовго різко критикував уряд.

* БЕРЛІН. (Дена). 14 жовтня. Як
подає в недільному тижні літературно-
військовий часопис „Берлінер Пайтунг“, російський майор
Руденко сказав, що під час війни за-
хідні альянси бажали, щоб Советський
Союз і Німеччина себе взаємно обез-
вредили.

* РАНГУН. (Радіо-Мюнхен). 15
жовтня. В Рангуні розпочався сьогодні
процес проти колишнього бірманського
міністра-президента У Со і 8 інших
членів його партії, обвинувачених в
убивстві міністра-президента Аунг Сана
і 6 членів його кабінету.

* ВАШІНГТОН. (РІН). 15 жовтня.
Президент Трумен оголосив про дані-
сію державного секретаря економічних
питань при американському міністер-
стві закордонних справ В. Клейтона.
Однак, Клейтон залишається економіч-
ним радником Маршалла.

* ПАРИЖ. (ББС). 14 жовтня. В
Парижі розпочався сьогодні страйк
замішальників метро.

* ВІДЕНЬ. (ЮП). 13 жовтня. Ав-
стрійський бундесратер Л. Фігль
скликав засідання кабінету, щоб по-
водити уряд, що советська окупація
на владі наказала вилучити з служби
чотирьох відповідальних політичних
службовців і заміняти їх комуністами.
Після засідання кабінету оголошено, що
йдеться тут про шість політичних троях
великих міст советської зони.

* КІІВ. (УВ). 15 жовтня. Ввора
відзначувано третю річницю остаточ-
ного звільнення України від німецько-
го окупанта.

* ВАШІНГТОН. (ББС). 14 жовтня.
В США розпочався кампанія заопла-
дження зерна для допомоги європей-
ським країнам. З цієї метою всі гу-
ральні мають намір припинити на 60 днів
своє виробництво.

* ШТУТГАРТ. (ШН). 14 жовтня.
В Софії відбувається конференція про-
відних членів Панастивського коміте-
ту.

* БЕОГРАД. (ЮП). 13 жовтня.
Угорський міністер-президент Дінаст
разом з п'ятьма членами свого кабі-
нету прибув до Београду. Угорці пере-
буватимуть в Югославії від 3 до 4 днів.

* КАНБЕРРА. (Радіо-Мюнхен). 15
жовтня. В австралійській парламент
винесено питання про націоналізацію
банків.

* САНТ-ЯГО. (ГА). 15 жовтня.
Чилійський президент Гвідела заявив
кореспондентові „Вашингтон Пост“, що
комуністи зовсім не зацікавлені ви-
решувати соціальні й економічні пита-
ння. Про це він переконався на влас-
ному досвіді.

* ПАРИЖ. (Радіо-Мюнхен). 13
жовтня. Французький уряд припинив
переговори з зацікавленими дотич-
но, зокни не відмовляти праці. З Пари-
жу страйк перекинувся на інші міста.

* БЕРЛІН. (Дена). 17 жовтня. По-
вертаються з Італії останні німецькі
полонені.

* БЕЙРУТ. (ББС). 15 жовтня. На
сьогоднішньому прикінцевому засіданні
Арабської Ліги ухвалено закрити
кордон арабських держав для жидів-
ських товаришів.

* ПРАГА. (ЮП). Чехо-словацьке
міністерство внутрішніх справ обіцяє
10.000 крон за кожного підданого
прихильника української організації
спротиву. Вона, гадають, нараховує ще
200 воїнів.

* СОЧІ. (ББС). 15 жовтня. Генер-
алісімус Сталін прийняв тут на ауди-
єнцію 6 представників лейбористської
делегатії.

„Стара“ пісня на новий лад

Минуло понад два тижні з того дня, як відповідно до ухвали на конференції комуністичних партій країн за „залізною заслоною“ засновано так зв. „Комінформ“ (Комуністичне Інформаційне Бюро) — нове видання старого Комінтерну, з осідком в югославській столиці Белграді. Світова преса присвятила цій події багато уваги, коментуючи її на всі лади, хоч більшість публіцистів при цьому зазначають, що по суті Комінтерн як світовий штаб комуністичної експансії, керуваної з Кремля, ніколи й не припиняв своєї діяльності, а його „розпуск“ у 1943 році — чистісінька фікція.

Ми, українці, що на собі пережили й спробували не один карколомний заступ советської політики, бачили його зовні. Ми бачили дуже дошкульну — впродовж 30-х років підсоветського життя — відчуженість і переконаність, як майстерно, просто та й геніально зберігають більшовики — за всіх позитивних змін свого політичного курсу — зберігають і зміцнюють свою основну теоретико-імперіалістичну настанову і диктаторсько-тоталітарний зміст. Знаємо, що саме це становить „душу“ їхнього улавленого „мистецтва світової революції“, а форми, методи й засоби виявлення цієї „душі“ можуть бути різні — залежно від місця й часу, залежно від більшого чи меншого соротиву „привченого нами на загальну капіталістичну свідомість“. Тож ми ні на хвилину не сумнівалися, що так гучно проголошений „розпуск Комінтерну“ в 1943 році — це був черговий більшовицький блеф, замішування отей своїм воєнним союзникам, власне, їх ширшим масам суспільності (бо альянські держави мусіли, очевидно, не менше нас знати справжню піну цього „розпуску“).

Постало, однак, питання: для чого ж тепер потрібно було більшовикам одверто творити не „Інформаційне бюро“, проголошувати перед світом нове видання Комінтерну, коли вони могли й далі погодувати й скеровувати дії комуністичних партій у різних країнах світу більш-менш приховано?

Відповідь, на нашу думку, одна: їм треба було продемонструвати перед західним демократичним світом (більшовики весь час говорили про „близькість західних держав“ на чолі з США), що вони, більшовики, розв'язу світу на ділі позови не боїться. Нехай, мовляв, хтось інший боїться і йде на уступки. Досі така політика „залізкування капіталізму“ більшовикам чимало прислужилась.

Є, проте, в цьому тактичному ході Кремля — який відносно нібито розвинутого перед чотирма роками Комінтерну — й інша сторона: заминулось велике політичне коло, що його окреслювала зовнішня політика червоної Москви протягом воєнних і післявоєнних років. Бувши смертельно загрожено гітлерівською навали, московське Політбюро змушене було послати нагодувати національний російський характер Советського Союзу і свавільно демонструвати не названий такий актами як розпуск Комінтерну, проголошення релігійної „веротерпимості“, шістий Православної російської Церкви з патріархом на чолі і т. ін. Широко це не ширло, але західні союзники прийняли це „всерйоз“, а частіше преси цих країн аж захоплювалися з приводу „демократичності“ і „національного характеру“ згаданих політичних маневрів советського уряду.

Так створили спільними силами російської і альянської преси легенди про демократизм і національно-патріотичний характер советської Росії й уря-

ду відіграла значну роль для даного „розвороту“ дипломатичного наступу Советів на міжнародному полі, зокрема на форумі ООН.

Проте зголом московське Політбюро побачило, що в своєму загані до всесвітньої гегемонії воно мусить спертися і на комуністичні елементи поза советським суспільством. Дальше виконання наонально-російського курсу не посилювало, а, навпаки, розмозжувало симпатію цих елементів до Советського Союзу. Крім того, внутрі самого Советського Союзу національно-російський курс неминуло-логічно збуджував національні прагнення „історичні“ українців, білорусів, кавказьких народів тощо. Тому кремлівські володарі, що їх справжня мета одна — за всяку ціну втриматися при владі — визнали момент як слушний для поповнення демонстрування своєї „генеральної лінії“ — вірності ідеям інтернаціонального комунізму. Тим більше, що в практичній реалізації така настанова ніскільки не перешкоджає більшовикам здійснювати й зміцнювати далі традиційний курс Івана Калита — загартувати й поглибити до матушки-Москви все нові й нові території й народи.

Ніхто ж з здумливих і тверезих політиків не заперечить, що практично „руський дух“ сагаєшні аж по Штеттін, Трієст і південь Албанії — скрізь у „визволенні“ сателітних державах запроваджено в школах обов'язкове вивчення російської мови, години „воєнізації“ та „політграмоти“, „руським духом“ просвящено навіть викладання таук дисциплін як історія, географія тощо. Та й уся „советизація“ суспільно-політичного і господарського життя провадиться за випробуваннями московськими рецептами, отже йде тою самою лінією тотального впровадження советсько-російського „духу“.

І де б не містився осідок назово проклятого комуністичного „Інформаційного бюро“ — старого Комінтерну в новій подобі, характер і сенс його абсолютно від цього не змінився, бо в усіх випадках його однаково визначатиме Москва. І якщо в даному разі на цей осідок призначено Белград, то лише, мабуть, тому, що звідси не дуже далеко до Трієсту — цієї другої (перша — Дарданелли) ужованої мріяти всіх російських імператорів.

Отже як далеко — для зовнішнього ока — не сягає б відступу й повороту „генеральної лінії“ Леніна-Сталіна, — сама лінія, її головний напрям залишається незмінним. І преса західних держав, присвятивши організації „Комінформ“ стільки уваги, де найбільшого й стверджала, слушно зазначаючи при цьому, що таким чином налі на мирне співжиття двох світів — західного і східно-советського — набагато й вочевидь поменшала. Бож попри все вже сказане, заснування комуністичного „Інформаційного бюро“ править за виклик Советів західним державам, передусім США. Так є по суті і так не опіює більшість світової преси. І саме в цьому — в навісному підкресленні Советами своєї нехружкої постанви і окремішності від західного світу, в поставленні ними щодо цього останньої крапки (переломною було відхилення плану Маршала) — полягає справжній політичний вага і значення останнього акту Советів на міжнародному полі. Не даром англо-американська преса кваліфікує організацію „Інформаційного бюро“ в Белграді як остаточне зречення з боку Советів від усіх до-теперішніх міжнародних — як політичних, так і господарських — зобов'язань, прийнятих ними на себе в часі війни. Що не аж ніки не спри-

Бувший президент США Губерт Гувер призначений головою недавно утвореного комітету, що має переглянути плани реорганізації Американського Уряду.

На фото: Герберт Гувер на авіації у президента Трумена.
(Дана Вікзал)

ГОЛОСИ ПРЕСИ

Передвиборчі настрої у Франції

19-го і 26-го жовтня відбудуться у Франції вибори до місцевих громад. У „Ле Помодер“ Леон Блюм передбачає, що ці вибори будуть двообом комуністичні і де-голістичні.

„Дві великі партії, а радше дві партії, а яких одна велика, а друга прагне стати великою, тобто, з одного боку, комуністична партія, а з другого, партія „де-голістів“ намагатимуться 19-го жовтня використати громадські вибори як нове народне рішення. А саме, комуністи-питання: „Чи комуністична партія має знову взяти участь в уряді?“ Де-голісти: „Чи генерал де-Голь має перебрати владу?“ В іншому місці в „Ле Помодер“ Л. Блюм на це тему пише так:

„Комуністичній партії не вдається перетворити вибори в народне голосування: чи комуністи мають вернутися в склад уряду чи ні, а „де-голістам“ теж не вдається використати їх як плебісцит з приводу питання: чи генерал де-Голь має перебрати на себе владу у Франції чи ні? Міжнародне становище, національна економіка, заробітна плата, купівня спроможність, харчування, виробництво, податки, грошова система, вилз харчів і сировини, закордонні кредити, планова економіка у Франції і Європі, ці всі точки є такі важливі й серйозні, що вони опанують виборчу боротьбу, а політичні дебати будуть на другому плані“.

Американська допомога Європі

Англійський щоденник „Дейлі Телеграф“ у статті п. н. „Крайній поряток“ пише, що в американського теперішнього становища в справі допомоги Європі можна зробити три висновки. Американці не думає дати негайно — це раз. Друге, що Труменової тимчасової програми допомоги Європі ці в якому разі не адекватні, а третє, що Англія може пережити зиму й без допомоги. Інша річ, Італія й Франція. Тим то й американська преса пише про „трагічну повільність“. Американський „Нью-Йорк Таймс“ підкреслює, що небезпечною в Маршаловій політ є те, що податки за кордон спричинять зменшення товарів в США, а за тим і підвищення ціл. Прихильники Маршалового плану зазначають, що США зобов'язані допомогти анемованим європейським демократіям, а тим більше, що цей план має забезпечити для Америки європейські ринки і там самим

не світовому замиренню — явчо кожному без довгих розмов.

Отже, сформулюємо коротко: Що таке „Комінформ“, цей черговий випадок червоної Москви?

Це, поперше, свідомість неміцності гегемонії ліній советської політики. Подруге — це виклик західному демократичному світові. І потрете — це ствердження безпідданості марного спільноту двох світів, двох господарсько-політичних систем.

В. СІВЕНКО

Нарада в Білому Домі

ВАШІНГТОН. (Дана Ройтер). 13 жовтня, Президент Трумен несподівано свикнув у понеділок в Білому Домі конференцію американських державних мужів і дипломатів, щоб обговорити ситуацію в Європі. Амбасадора США в Москві й Лондоні — В.Б. Сміт і Л. Доглес, — генерал Клей і амбасадор Морфі склали президентові звіт про ситуацію в Європі.

На думку членів окупаційної влади в Німеччині, неуспих Маршалового плану може підбурити Советський Союз почати розбудову східної Німеччини як сепаратної держави. Генерал Клей репрезентує погляд, що неспих американського плану допомоги Європі спонукатиме СССР до відокремлення своєї окупованої зони. Клей сказав: „Якщо ми відійдемо, то слідом за нами Совети відразу ж почнуть економічне просування далі.“

Балканська комісія без СССР

НЬЮ-Йорк. (РІТ). 13 жовтня. Російський делегат Вишинський відхилив учора пропозицію про участь СССР у Балканській комісії. Советський Союз ніколи не ввійде до її складу, — сказав він.

„Ще одна загроза миру“

* ПАРИЖ. (ГА). 12 жовтня. На одному мітингові партійно-республіканської партії французький міністер закордонних справ Бідо назвав заснування нової міжнародної комуністичної організації, „що однією загрозою миру“. Але Франція, за винятком комуністів, не має з тим нічого спільного. „Франція і надалі залишається частиною християнської цивілізації“.

Наступ на соціалістів Польщі

Англійський тижневик „Трібун“ пише, що по відмові Циринкевича (соціалістичного прем'єра) об'єднати соціалістичну й комуністичну партії в одну партію, комуністи недавно розпочали наступ на соціалістів, особливо в кооперативах. Починаючи аналіз, вони перебрали кооперативи в свої руки, закладаючи дотеперішньому провіді недовір'я, а де їм це не шастить, намагаються забезпечити за собою половину місць у провіді.

Ще про атомову бомбу

У статті про атомове роззброєння англійський „Таймс“ пише, між іншим, таке: „Вже кружляють поговорки, мовляв, СССР може продукувати атомову зброю. Хоча йдеться тут про поговорки, вони, очевидно, близькі до правди. Так авант таємниці атомової продукції доступні всім країнам, що мають здібних науковців. У СССР їх не бракує і вони мають також багаті засоби, щоб провадити дорогі дослідження, наслідки яких знавть всьому науковому світові“.

Захід і Схід

Восемниця Заходу з СССР все ще є темою світової преси.

„Манчестер Гардієн“ пише: Чи в СССР справді вірять у війну? Якщо в Кремлі справді думають, що США й Англія прагнуть війни, то ті, що так думають, є жахливими неадекватними або, відверто кажучи, анемованим розумом. Насправді здається, що советські володарі, не адекватні на їх вихвалити, свідомі того, що вони слабкі. Вони постійно страшають народ, щоб він ще старанніше працював. А що живуть вони вдовольно, то не мають правдивого погляду на те, що діється в інших країнах, і навіть більше: вони є жертвами своєї „залізної“ філософії. Їх віра в те, що замалою легшею, що на італізм неминуче веде до війни, а що США капіталістичні, то вони мусять бігати війни“.

Советський володарів перає те, що ООН у своїй діяльності не погоджується з їх претенсіями на домінування на світі. Однак, вони трагічно помилуються, що вони не бачать, що в тактичній стороні „воєнну помилку“ і що вони відхиляються з Америки. „Нью Кроїк“ у статті на ту саму тему стверджує, що СССР має перетворити організацію ООН в свою армію. Якщо така прагматика триватиме далі, то міжнародна об'єднаність прийде швидко.

4-го жовтня ц. р. на 89 році життя помер відомий світовий вчений, фізик, професор Макс Планк. Найбільш відомий професор своєю теорією квантів, що внесла величезні зміни в сучасну фізику. На фото проф. Макс Планк.
(Дана-Вікзал)

„Потисном гудзін“

Під таким заголовком „Нью-Йорк Таймс“ пише про літака, що недавно перелетів без пілота Атлантичний океан:

„Володар повітря“ Даглес Д-34, керований механічним мозком, перелетів сам через океан. Щоправда, 14 людей було на літаку, але тільки як опосередковані й обслуговували контрольних приладів. Це не був перший лет цього роду, але він був найдовший, а тому був найбільш проблематичним механізмом. Очевидно, що делегати на ООН заговорили про цей показовий лет. Якщо вестернський літак може автоматично летіти через океан 14 днів, він може не злетіти в атомовою бомбою без нікого на літаку“.

Советська дипломатія

Джонс Б. Рестоу, дипломатичний кореспондент американської газети „Нью-Йорк Таймс“, добре ознайомлений з міжнародними конференціями за останні два роки, помітив у „Нью-Йорк Геральд Трібюн“ статтю про советську дипломатію. Подивимося у військах.

Вести переговори з росіянами — не те саме, що грати в теніс на площі без ліній і без судді... Річ не тільки в тому, що ми маємо інший спосіб переговорів, але і в тому, що участь в переговорах і дипломатії в советській стратегії є засадничо обмеженою, як у нас... Уточнити б не можна словами одного дипломата: «Іх ментальність не можна окреслити. Можна дати тільки приклади, як вона діє, а читачеві залишити оцінку. Вони кожного дня роблять наново балаяс».

Незмінені вказівки для дипломатів роблять мирові переговори тижнями по війні, як в 1919 р. До того ж, що працюють за безмісними вказівками, не втомлюються так швидко, як люди, що їм дають широкі повноваження. Перші з них повторюють тільки раз-у-раз свої доручення, а ті, що мають ширші права, мусять перебирати відповідалість за те, що вони пропонують і за що погоджуються. Це вкладає на повноважених західних держав більший моральний тягар і нервові напруження... Советські представники не виявляють великої скромності, уваги до товаришів,

ввічливості або т. зв. добрих форм... Це зовсім не означає, що вони в особистому відношенні неприємні. Під час переговорів вони безупинно міняють тактику, включаючи і задирикуватий напад, щоб досягнути своєї мети або щоб забути хочби один пункт.

Що таке компроміс? Російське поняття компромісу зовсім різниться від нашого... Для них компроміс — це не остаточне погодження різних думок. Це тільки положення дороги до їх властивої мети...

Крім того, навіть ясно окреслені умови можна в певний спосіб не додержати, — це все витворює таку духову постанову, що в ній успішні переговори незвичайно важкі.

Головний тягар розходжень між США і СССР лежить в суті й меті міждержавних умов. Спосіб договороування лежить вже у підставах нашого національного життя країни. Ми переговорюємо з собою і договориємося майже про все. У Советсах життя не існує при допомозі „помпи“ переговорів. Щоправда, навіть в Політбюро, очевидно, існує обмін думок, але робітникам, селянам, керівникам фабрик і навіть мистцям заздалегідь кажуть, що вони мають робити. Навіть Молотов не „переговорює“ з Сталіним. Словом, засада, що її називаємо у країнах, що управляють самі собою, „переговорювання“, не існує в СССР. Росіяни не приходять до сто-

ла парад з думкою, що не лежить у загальному інтересі, якщо й противник вдоволяється компромісом...

У тих умовах переговорювати з росіянами — для США зовсім особлива й складна проблема. Бо обидві країни не тільки вимогуті в світі, погляди з ідеологічного погляду найбільші противники, а, крім того, між великими державами мають найменший досвід у великій міжнародній переговорів...

Суть не в тому, що наші представники дають себе перехитрити тактикою росіян або що вони стають м'якими через їх добре серце. Суттєве лежить в тому, що ця нова дипломатія, яка працює за допомогою політичних конференцій і вичерпання становить незвичайну проблему, яка вимагає не абиякої і надзвичайної фізичної сили, інтелектуальної й моральної витривалості. Ця проблема існуватиме багато літ й від вашої здібності справитись, з нею залежатиме доля мільйонів людей, безпека нашого державного ладу і, мабуть, мир у світі.

Дипломатія, що її провадять Совети є, за словами Й. Алсона проесом ерозії (розмивання)... Якщо їм справді йдеться про те, щоб досягнути мир і порозуміння з Заходом, то вони як дипломати дуже незручні. Якщо ж їм за конференційним столом про те, щоб створити і вдержати такі умовини, що в них могла б існувати політична техніка інфільтрації, тоді вони добилися би не абиякого успіху.

Я. ВІЛЬШ

ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

Советські філософи і... унтер-офіцерська вдова

Завідувач відділу агітації й пропаганди ЦК ВКП(б) Г. Ф. Александров написав книжку „Історія західно-європейської філософії“, що мала б правити за підручник з філософії для навчання студентів у високій школі. А вже коли книжку написав такий советський вельможа, що має безпосередні стосунки з самим Сталіним, то, ясно річ, її, ту книжку, треба взяти „на шпиг“. Советські філософи так і зробили. У пресі з приводу виходу у світ книжки Александрова з'явилася численна замітка, анотація, рецензія, нарис і стаття, своєрідні хвалби на адресу автора. Іншими словами: советські філософи наклали на голову т. Александрову лавровий вінчик.

І разом котрийсь із кремлівських фельдфебелів щось не те запрямував у книжку т. Александрова. Тинув у те місце палищем. Мов ті маршкетери, советські філософи киднулись в зовсім протилежний бік. За вказівкою ЦК ВКП(б) склали спеціальні збори працівників філософського фронту. І починається скандально-прескандальне відхилення советських філософів

назад від того, що вони говорили про книжку т. Александрова досі:

„Визначення предмета історії філософії, дане в книжці тов. Александрова, є неправильним“.

„Основне завдання марксистської історії філософії в книзі тов. Александрова підміняється антиісторичними схемами, історія філософії перетворюється... в непереконливу й поверхову розповідь про різних філософів і створені ними філософські системи“.

„Як м'яг... т. Александров виступив в своєму підручнику як проповідник беззубого вегетаріанства щодо філософських супротивників“.

(„Правда“ ч. 201, 27.VIII. 47)

І ще, ще й ще ціла злива найстрашніших „хит“, „огріхів“, „недоліків“, „збочень“ і „вивихів“, що їх знайшли тепер советські філософи у книжці т. Александрова. І не тільки щодо змісту, а й щодо форми викладу, мови, стилю. Все не стало тепер нікудишнім.

Чи ж повинні після цього росіяни й надалі, як було досі, глазувати з цієї дурнуваті унтер-офіцерської вдови, що сама себе висікла, коли советські філософи — шийні філософський фронті — отак жорстоко себе висікли. Вчора вони брали книжку т. Александрова „на шпиг“, а самого автора винчали лавровим вінком, а сьогодні шпурляють в нього болотом. Проте, що ж, бідоласним советським філософам, лишається робити, коли така ода кремлівського фельдфебеля? Їм лишається одне — і далі співати:

Я другої такої країни не знаю,
Где так вольно дышет человек...

Це вони, сподіваємось, і роблять.

Гріхопадіння академіка Жеброна

У дитинстві числі англієцького часопису „Discovery“ з'явилася стаття Ц. Д. Дарвінтона „Революція в советській науці“. Автор цієї статті незловачливо зазначив, що відкриття Тімірязєва не мають собі нічого іншого, як вимоги Вільяма Оуксама — середньовічного схоласти. Мічуріна Дарвінтон іменує імпорттером рослин із Канади і США. Такої самої думки він і про академіка Лисенка. Тим часом в американському журналі „Science“ виступив професор Карл Сакс, що гостро нападнув на діяльність ма-

теріалізм і його застосування в галузі генетики. Зрештою Карл Сакс твердить, що СССР — тоталітарна країна і що біологічні науки в ній придушені.

Отож, після такого обвинувачення, треба було комусь із советських учених братися за зброю і провчити „реакціонерів від науки“. Виконати цей обов'язок взявся член Білоруської Академії Наук А. Жебрак, що в тому ж таки американському журналі „Science“ виступив з статтею проти Карла Сакса. Як саме він захищав честь мундира советської науки, про це ми говорити не будемо. Досить буде навести кілька цитат із статті з цього приводу в московській „Правді“ (ч. 230, 2. IX. 47.).

„Сад би було чекати, що проти брудного нападку з боку реакційних англійських та американських „учених“ на советську науку... повстане советський учений А. Жебрак. На жаль, ми бачимо щось інше. Під виглядом полеміки з проф. Саксом А. Жебрак щільно став на його позиції. Разом з реакційним закордонним ученим він править й знесловлює нашу передову советську біологічну науку і її владного сучасного представника академіка Т. Д. Лисенка“.

І далі:

„Жебраків, як советському вченому слід би було розкрити власний зміст боротьби, що точиться навколо генетики. Але засіданий буржуазними забобами, огидним низкопоклонством перед буржуазною наукою, він став на позиції ворожого табору. Щоб догодити цьому табору, він сам в закордонному журналі, що спеціально плекав советських учених, став палувати представників російської науки...“

Одне слово, трапився скандал в шляхетній родині. Замість покласти на обидві лопатки отого осоружного „реакціонера“ проф. Карла Сакса, А. Жебрак приходить до такого висновку:

„Разом з американськими вченими ми, працюючи в цій галузі в Росії, творимо загальну біографію світового ма-табу“.

Який же короткозорий цей академік А. Жебрак! Пилучи свої рідні, він не передбачає ні Маршалавого плану, ні створення двох більонів, ні відхилення діяльності Комінтерну, ні...

Отож вейай тепер покутує своє гріхопадіння.

А. С.

На фото: Літак, який перелетів Атлантийський океан без пілота.

Сила советської армії?

Неофіційний часопис „Арморед Кавалері Джурнал“ висловив думку, що Совети змогли б окупувати Західну Європу (беручи до уваги сучасний склад окупаційних сил США, Англії та Франції) за 48 годин. „Це стало можливим через те, що після закінчення другої світової війни тренінг в російській армії досягнув надзвичайних наслідків“.

Майор Стюард, видаєць часопису, твердить: „Червона армія стоїть сьогодні першою щодо військового вишколу і найбільше здібна до негайної дії проти першої-ліпшої армії світу“.

З добре поінформованих джерел відомо, що СССР має в Європі 10 ме-

ханізованих армій, кожна з яких нараховує до 60.000 вояків. Сила червоної армії в цілому становить тепер, як гадають, від 3,5 до 4 мільйонів вояків. Під час війни Росія може мати військову силу до сорока міль. осіб включно з обслугою.

Майор Стюард далі подає, що військовий вишкіл червоної армії дорівнює найліпшому вишколу в США. Провід у всіх рangaх стоїть на високому рівні. Новий тип офіцерів показує високу школу і тренінг. Всі нові офіцери червоної армії однаково добре освічені так з академічної, як із військової галузей.

В окупованих Советами теренах навчання відбувається 6 днів на тиждень.

Чи зірвання з'їзду ЦПУЕ?

В статті д-ра Барана в „Українських Вістях“ ч. 72 з 11 жовтня 1947 р. під наголовком „Диктат і централізація ЦПУЕ“ подано основні постанови проєкту нового статуту Представництва Української еміграції в західній Німеччині. Цей проєкт мав бути схвалений на з'їзді ЦПУЕ в дні 17 і 18 жовтня п. р. — пераїсно проєктовано термін з'їзду на 16 і 17 жовтня п. р. — і по його схваленні малось перейти вибір керівних органів ЦПУЕ на тому ж з'їзді вже на основі нового уніфікаційного статуту. У згаданій вище статті вилучено теж повну нереальність та нездійсненість обговорюваного там проєкту, суперечного з фактичними обставинами і потребами життя.

Так теж оцінили проєкт нового статуту наші відповідальні чинники з британської окупаційної зони, де організація нашої сучасної еміграції переведено на зовсім інших основах, як в американській окупаційній зоні. Згідно з обов'язуючими там постановами окупаційної влади, тамошні Українські Допомогові Комітети, якими кермуєть британські старшини, не можуть бути іспрачіно підпорядковані диспозиційному центрові ЦПУЕ в американській зоні, бо не є для них ніче чужа держава з окремою владою, з інакше сконструйованим адміністративним апаратом і іншими законами. А того всього проєкт статуту не узгадує і як бачимо у тому його основна життєва нереальність. Це оцінили вповні наші компетентні чинники з британської зони і тому вирішили не взяти участі у проєктованому з'їзді для схвалення нового статуту і вибору керівних органів ЦПУЕ. В наших руках знаходиться вільне рішення і обширного протоколу із засідання пленуму членів Центрального Українського Допомогового Комітету і членів всіх Обласних Українських Допомогових Комітетів, що відбувся в Бальмберзі з цілою британської зони 11 жовтня 1947 року. Ті рішення такі:

1) Пленум приймаче до відома доповідь голову п. Григорія Юлового про продовження відбутного в Регенсбурзі дня 10 травня 1947 р. другого з'їзду української еміграції у дні 17 і 18 жовтня 1947 р. у ще покищо ближче неозначеній місцевості американської зони, з двома точками парад, а саме:

1. схвалення нового статуту ЦПУЕ та 2. вибір керівних органів цього Представництва, як і про заляп ЦПУЕ, щоб тутешня зона взяла участь у запланованому продовженні з'їзду, обсаджуючи його тими самими делегатами, котрі приймали участь в регенсбурзькому з'їзді.

2) Після вичерпної дискусії в цій справі, пленум одностайно вирішує доручити чотирнадцятьом (14) попередньо вибраним делегатам з тутешньої зони здержатися від участі у продовженні з'їзду в дні 17 і 18 жовтня п. р.

3) Натомість пленум вирішує вислати на перелбаченні з'їзду 17 і 18 жовтня 1947 р. яко гостей і обсерваторів пп. Григорія Юлового, Митропа Луцького, д-ра Павла Лисенка та Марка Бачинського, котрим доручає вислатити з'їздові мотива свого рішення.

Пленум пересилає ті свої рішення разом з відписом свого засідання з 1-го жовтня п. р. проводові ЦПУЕ. В обширному протоколі подано мотива того рішення. Вони покритують в загальному щодо нереальності проєкту статуту ЦПУЕ з висновками у згаданій статті д-ра Ст. Барана в „Українських Вістях“.

Мотиви, подані пленумом, наляють точно і ясно нереальність проєкту статуту ЦПУЕ та його шкловиту нездійсненість щодо англійської окупаційної зони.

Провід ЦПУЕ, з власної вини, опинився тепер у сльній вулиці і сумніваєсь, чи відважиться віддати проєктований на 17 і 18 жовтня п. р. з'їзд української еміграції західній Німеччині. Можна правити, що за прикладом англійської зони під і французької зони, бо й у французькій зоні постанови проєкту нового статуту так само нездійснені. Постаче, отже, необхідність осмисленої перероби проєкту статуту Представництва Української Еміграції з узагальненням нового укажестінення і незалежності зональних Представництв. Може бути створене тілди Координаційне бюро для узгодження нашої національної праці у всіх трьох окупаційних зонах. Представники англійської зони зі сльмих і оправданях причин зрештою фактично проєктований з'їзд і було б нерозумним і шкловним кроком ЦПУЕ, коли б його провід такі стотий цей з'їзд віддати.

Американський консул в Києві, фінансир Лж. В. Селадер відвідав владу Німеччини.

На фото: Міністер Селадер (перший зліва) і його жінка (Селадерівська).

Морально-психологічні основи виховання молоді

Якось уже так у нас повелося, що коли говорять про молоді, то відразу намагаються її поставити, т. мов., на політичні рейки, втягнути її у вир наших міжпартійних чи міждержавних взаємин і боротьби.

— Молодь з пам'яті! — закликають одні. — Молодь була і є з пам'яті! — закликають другі. — Молодь має чуйну душу, гаряче серце і мусить бути з нами! — проголошують треті.

Отак кожна група хоче більшою чи меншою участю молоді підсилити свій політичний табір, дістати до рук більші політичні шанси, більші можливості суспільно-політичного резонансу і впливу. Всі бачать в молоді майбутніх будівників держави, майбутніх політичних проводирів. Зовсім забувається про те, що не вся молодь буде в майбутньому на громадсько-політичній роботі, а ще менше її може бути в проводі тих чи інших політичних партій. Тож не виховання „політичних проводирів“ має бути головною настановою в справі виховання молоді й готування її для „дорослого життя“. Не політик, а людина, чесний працівник і громадянин — ось та „генеральна лінія“, по якій має йти виховний процес нашої молоді, ступінь формування з неї дорослих людей — членів національної спільноти.

Виховуючи так, з такою настановою, ми зовсім не пережеслюємо, не зневажимо справи готування і вишколу громадсько-політичних діячів (з яких, власне, нормально мають випливати і провідники політичних партій, політичні проводирі). Навпаки. Саме вихованням людини з твердими моральними основами, людини — чесного і вмілого працівника ми закладаємо фундамент творення стійких і тверезо мислячих громадсько-політичних діячів, реальних політиків, що твердо стоять на ґрунті дійсності, а не політичних вітрів.

Якими ж питомими властивостями, якими чеснотами має бути позначений людський індивід, чеснотами, що ним мав би окреслюватися бажаний і потрібний нам тип людини-громадянина?

Скажемо коротко: чесність, вміння працювати і охота працювати.

Почуваючи, проте, потребу дещо додати і висвітлити. Отже, насамперед про чесність. Висше ми сказали, що прагнемо виховати людину-громадянина, активного члена суспільства, тобто, людину, що завжди має на оці не тільки свої власні інтереси, а й інтереси загалу. Тож і чесність має бути суспільно-активною, тобто, не досить бути самому чесним, але треба ще не мовчати мовчки нечесної поведінки інших, людей свого середовища. Суспільно-чесна людина прагне викривати, витягати на денне світло громадського осуду всі прояви шахрайства, жорстокості й підлоти в поведінці своїх сусідів.

Тепер про вміння і охоту чи бажання працювати. Вміння працювати — це в сучасних умовах означає мати майже певний факт і певний вплив на цьому себе вишколювати та здосколювати. Охота працювати — це прийняти містять в собі насамперед усвідомлення своєї праці як суспільно-корисної і замишування, любов до неї як праці вільно обраної, не нав'язаної примусом. Невільничу працю ми, зрозуміло, виключаємо, бо в нормальному суспільстві її не повинно бути — це раз; з другого боку, шляхом яко, що викладати від будь-якого замилування до невідлупачення праці було б найкраще і нерозумно. Ми орієнтуємося на суспільство, в якому праця — це суспільно-корисна діяльність, а не примусова праця.

Сказавши про моральні принципи

виховання молоді (беручи молоді у віці 14—20 років, бо понад 20 років — то фактично вже дорослі люди, що має свій вираз в діючому законодавстві всіх цивілізованих країн); тепер скажемо про принципи або вірніші чинники виховання психологічні, стисліше, емоційні. Моральні принципи — що б там не говорили — це обов'язки, сфера приписаних самообмежень, конче потрібних і неминучих для здорового розвитку організованих людських спільнот. Бо лише шляхом взаємних поступок і компромісів, що в групі мають засаду самообмеження, витворюється конче потрібний для існування спільноти кодекс писаних і неписаних правил поведінки окремих індивідів у взаєминах поміж собою. Словом, коли ми досі говорили про те, якою людиною мусить бути, то тепер маємо сказати, якою людиною — відповідно до нашої теми, насамперед молоді людини — **прагне бути**.

Дозволимо собі маленьке вивчення, щоб зрозумілишим був наш дальший виклад.

Вже із сказаного виходить, що роз'язку формування повноцінної людини-громадянина і творця лас лише синтез мисли і хочеш, синтез обов'язку (чинник громадський) і бажання, тобто внутрішньо-емоційний потягнення людини (чинник індивідуальний). Синтез ця в ідеалі має дати повне злиття обох цих первнів, тобто суспільна людина мала б діяти за приписами суспільної моралі і виконувати корисну роботу для загалу як своє особисте бажання. Отже, не тому, що цього від людини-індивіда хтось вимагає, навіть взагалі без нагадування чи якогось поштовху збоку, а з власної ініціативи, тому, що не відповів нас внутрішнім потягненням її душі і заловились потреби її духовного розвитку і росту.

Передплачуйте,
читайте
і поширюйте
„Українські Вісті“

Це, повторюємо, був би ідеал. Тут ми вступимо в обсяг нашої теми ще молодший вік людини — дитинство з 7 до 14 років життя. Боже, правдиве виховання молоді вимагає правильного виховання дитини — в родині батьків і в школі. Воно бо становить базу для належного дальшого виховання — вже у віці 14—20 років. У наших еміграційних обставинах це особливо трудне завдання. Проте минути його ми не можемо і в міру своїх сил мусимо старатися виконати. І саме на батьках лежить дуже почесний і відповідальний обов'язок: забезпечити перший — і тому дуже важливий — етап виховного процесу молодого покоління, доглянути й сиримувати в належне русло майбутню молоді людину, коли вона ще, так мов., під батьківським крилом. Головний засіб педагогічна наука вказала вже давно: треба якнай докладніше вивчати природні нахили дитини чи хлопця й знайти опти- мальний ключ до його внутрішнього „я“.

Знайшовши, побузувати свій наріз (якже індивідуалізований) педагогічних заходів із суми загально-схвалених педагогічних засобів і методів навчально-виховного процесу. Загальна настанова при цьому — опертися весь комплекс „мисли“ на комплекс „хочеш“.

І тут треба підкреслити величезний вплив у руках вчителів і батьків

(в принципі взагалі старшого громадянства) щодо виховання дітей і молоді. Маємо на увазі творчу амбіцію, оте „я сам зроблю“, що його ми часто-густо чуємо від підлітка-школяра, а яке, на жаль, ми дуже часто обриваємо, накриваємо „мокрим ризиком“ цей природний молодечий запал творчого самовияву маленької людини.

Не гасити, не обтискати, а любовно вирощувати і корегувати цей природний гін ініціативи і творчої самодіяльності, уважно придивляючись, в якій саме сфері чи діяльності частіше вихолпється хлопець чи дівчина з тим „сам зроблю!“

Тим часом наші батьки і матері дуже часто школять своїм дітям, конче пагубно їх за своїм розумінням і уподобанням. Цим пояснюється такі парадоксальні явища, що, буває, діти ніби без „належного догляду“ розвиваються краще і виростають на здібних та ініціативних молодих людей, які дають собі раду в житті і приносять користь суспільству, тим часом як літи порялних і дбайливих (за загальною оцінкою середовища) батьків виростають безініціативними, млявими і мало пристосованими боротися за життя.

А справа проста: тут дітей оточують часто-густо таким настирливим піклуванням, так намагаються їм усе улегшити, „покласти готове в рот“, що не припускає розвитку, бо ж усе дається людині через власну діяльність і труд. У всіх в пам'яті „славновісний“ виховання Іллі Обломова з відомого роману російського письменника Гончарова: які прекрасні були в Іллі Обломова плями і високі ідеї — а чи ж зміг він хоч на йоту зробити щось корисного в житті? Жив трутнем усе життя і лише клопоту ближнім завдавав.

Нам залишається сказати ще про величезне виховне значення прикладу, взірця. Звичайно, особистий приклад справляє великий вплив на найближче середовище. Дорослі повинні про це пам'ятати і старатися у всьому бути добрим прикладом для молоді. Проте, не все. Не можна забувати про те, що все навколо близьке і знайоме, бачене раз-у-раз, втрачає яскравість образу й не так збуває нашу увагу (отже не діє з силою на емоційну сторону людської психіки, а молоді особливо), як щось дальше, оповите серпанком просторова і часової віддалі, незрозуманість, легенди. Тому виховне значення прикладу аж ніяк не слід обмежувати впливом особистого живого прикладу. Не менше значення має добра книжка, ідейний театр, концерт, кінофільм тощо.

Оповідання і романи Майя-Ріда і Жюль Верна, „Робінзон Крузо“ Дефо, історичні романи Вальтер Скотта і фантастичні повісті Герберта Велза — скільки вже десятиліть — ба, деякі навіть століть — будили творчу увагу молоді різних країн і спонукали до наслідування поведінки і рис героїв прочитаних творів. А як впливали на всіх плів і впливають досі на молоді легенди про античних героїв, про Ганнібала, Олександра Македонського і Юрія Цезаря! Що ще так очоче читають підлітки і юнаки, як біографії великих історичних людей; славетних подорожників і мореплавців, великих письменників, учених-винахідників тощо! Приклади їхньої незламності в перемаганні перешкод і труднощів, їхні жертвенна посвита і відданість ідеї — це діє на молоді душі сотні разів сильніше, ніж безкінця повторювана моральна сентенція. Саме послугоючись зразками прикладами великих людей найлегше і найшвидше можна спонукати нашу молоді гартувати силу волі, бачити нашу красу і осяйність менту, поборюючи всі й всілякі труднощі, виховувати в собі мужність і високий патріотизм!

А. ЮРИНИК

Ціотливі Сюзанни

Так уже у нас повелося. Щойно котрийсь із нових часописів надрукує матеріали про неподобства в тому чи в тому таборі, як провід того табору відразу ж стає в позу ціотливої Сюзанни і починає розсилати у всі кінці нашої еміграційної землі свої „спростувальні листи“, які, як правило, пишуться ось у такому стилі:

„Неправда є, що... а натомість правдою є, що...“

Щось подібного сталося і з Президією Таборової Ради та Контрольною Комісією табору „Сомме-Казерне“. Щойно „Наше Життя“ та „Українські Вісті“ надрукували матеріали про крадіжку в таборі, як вони, замість взятися до ліквідації таких неподобств, стають гуртом у позу ціотливих Сюзанн і починають розсилати на всі боки свій „Лист до Редакції“:

„1) до всіх українських часописів з проханням помістити їх на своїх сторінках.

2) до Союзу ДП-преси на руки голови п. Ільницького Романа.

3) до Інформативного Відділу ЦПУЕ — Дисциплінарна Комісія.“

Одне слово: „всім! всім! всім!“

Наговоривши в своєму „Листі“ цілу купу „запугувальних“ та „попучаючих“ речей, авгбурзькі ціотливі Сюзанни беруться, парешті, спростувати факти, що були покладені в часописах. І хоч як ці Сюзанни хочуть виставити перед людськими очі свою ціотливість, проте й малій дитині видно, що та їхня ціотливість не витримує жадної критики.

Ціотливі Сюзанни, між іншим, пишуть у своєму „Листі до Редакції“ (Українська Трибуна“ від 9. X. 47):

„4) Щодо першого роду крадіжки, то дійсно з магазину Суспільної Опіки викрадено шоколаду. Таборовий Слідчий Суд веде в цій справі слідство, яке не закінчилося і до сьогодні нікому ще не відомий його результат.“

Отже, як і самі ціотливі Сюзанни визнають, шоколаду було викрадено, потім її знайдемо, але не „під носом у поліції“, а трохи далі. Ось на яких „аргументах“ авгбурзькі Сюзанни будують свою ціотливість.

Далі читаємо:

„5) Щодо крадіжки „Більш як сто блинчиків масла і консерв“, то 24. VI 46 представник фірми Церквеч з Мюнхену Соколовський Іван, нагрук-

ваючи на автомашину закуплені по-рожні консервовані блинчики, намагаючись вивести між ними також 113 коробок по 8 олі і 63 по 16 олі масла, яке, як ствердив таборовий Суд і американська поліція не по-ходило з табору, бо в магазині табору такі типи консерв не зустрічалися вже від трьох місяців. Соколовський перебував у таборовому арешті, звідки передано його до рук військової поліції, а за та по місці його звільнило.“

Чуєте? Крадіжка така на терені табору мала таки відбутися. Але, поперше, „такі типи консерв не зустрічалися в магазині вже від трьох місяців“, подруге — злодія, хоч і по місяцю, проте випущено з табору. Навіщо ж тоді, мовляли ціотливі Сюзанни, писати про це? Ажже не „шкодити цілій українській еміграції“.

Але наведемо ще один приклад, що свідчить про те абияку „ціотливість“ авгбурзьких Сюзанн:

„6) Доведено факт крудіжки п'ягарок працівникові реферату праці Золотинському Ярославові, від якого відібрано 1400 цигарок, в результаті реальної страти виповніть цього 96 цигарок.“

Як вам подобається ще й ця „аргументація“ ціотливих Сюзанн? Злодія, що викрав був цигарки, справді, цигарки відібрано, невинстає лише 96 цигарок. То чи варт про це писати, говорити?

І підписавшись власноручно під цим усім, ціотливі Сюзанни роблять, парешті, свій „висновок“:

„10) Незалежно від витягнення конспектив згідно з обом редакціями та за поміщення невпорядкованих дописів, які, без сумніву, шкодять цілій українській еміграції, звертаємося до Союзу ДП-преси та Інформативного Відділу ЦПУЕ — Дисциплінарна Комісія з проханням спонукати обидві редакції довести наявність анонімних дописувачів, щоб їх потягли до судової відповідальності.“

Ось у який бік загигають ціотливі Сюзанни. Вони не прохають редакції часописів, щоб допомагали їм виявити злодіїв і загалом викоринювати з таборового життя всі злочинства, — ні, навпаки, їм подавай справжні призвища людей, що насмілюються писати про неподобства в їхньому таборі. Де, в кого ці Сюзанни позичають очей, щоб отак писати, не беремося сказати. Дивує нас також і ставлення редакції „Української Трибуни“ до подібних явищ. Замість відверто і категорично залямувати всякі злодіяства, бешкету, мордобой та інші неподобства, що трапляються в наших таборах, редакція „Української Трибуни“ все це замазує. Невже і в редакції цього часопису першу скрипку грають ціотливі Сюзанни? Цікаво б було почути про це редакційний голос. Агов! Колега! Візьміться! Час уже!

Мартин ЗАДЕКА

Шкіци про пам'ятки старовини

Михайло Остронерха — „З римського записника“, шкіци, стор. 40, нахилом „КЕП“, Штутгарт. В невеличкій, але чудово виданій книжечці автор подає низку мініатюрних шкіцих про старовинні пам'ятки мистецтва Італії часів ренесансу. На ті чудових підземних пейзажі і красенди Риму, Флоренції, читач бачить контури стародавніх церков, храмів, екзотичні закручені стіпи привабливої країни, безліч коштовних творів мистецтва, Віатичеллі, Перуджі та ін. Автор із смаком і ерудицією розглядає ці скарби світової культури, замальовує окремі риси з так нам'ягом, що зберігає ще й до наших часів.

Від мистецтва Келлі, — шкци автор в одному з розділів, — лежить Анні Антіка і, посунувшись поза Альбану, тучко, логіка сниться аж до небосхилу. Обабіч — канариси, як духи римських воїнів, стонуть настирливі, мовчазні сироти. Між ними все обабіч шкцих — біліють мармурні останки гробниць римських патрицій. Тут же і стародавній Сепеліччеллі, що його Антоніо Канова прославив поборою а рубін.

На Коринтській каміній статуї,

як ізмарга, шпінка сидить і задихається спеком римської поезії. „Або в другому місці читаємо: „сходжу вниз, у катакомби — оживили перших християн. Усе ніжче я ніжче. За мною — сеска, а тут — поринаю у жовто-оранжовий шпінчик золота.“

Глибоко під землею довгі дощі, у тифі добили коридори, келії, шкцих, де перші папи-голови Христової Церкви Службу Богу приносили. В синах добили загиблими — в них лежать ще кістки перших християн. Фрагменти креста, натхненні, фрески.

Тина. Лист відомий моєї холі і мала думка, що жале на сірні туфлі сата-доло і саякється перелітати хто тут, у перших стоїтих християн, жидів, іудей, мовчазні, героїні, мовчазні жиди.

Хтось глибоко відхну... Гір розрахований навідаючи на катакомби, що хоча осягає дух країни, але в глибини мала думка, що правдиві мистецькі пам'ятки, які за сивою культурою.

На шляху до мети

(«Оргіа» Лесі Українки в Театрі-студії П.Прийма)

До реалізації драматичних творів Лесі Українки не береться жодний пересічний режисер. Зокрема це стосується драматичних поем, що їм майже завжди приписують „несприйнятність“, „відсутність зовнішньої дії“, „розтягнутість діалогів“, „екзотичність сюжету“ й низку інших безпідставних закидів. Може саме в тому театр-студія реж. Йосипа Прийма поставила перед собою в суттєвих умовах пажко здійснення завдання — вадхнути новим живописним поетом і показати гадячачі одні з найважливіших для реалізації, але тематично найцінніших драматичних творів.

«Оргіа» — це остання драматична поема Лесі Українки, написана в 1912/13 рр. В ній поетеса, як і в більшості драматичних творів, постеса вибрала для поетичної своєї думки історичне й до того ж українське тематичне тло. Дію перенесено до одного з грецьких міст в добу занепаду Еллади, що потрапила під панування Риму. Це умовно-історичне тло передано як прозору алегорію: подолана й пригноблена Еллада — Україна, пахатий і самовпевнений Рим — Москва. Так розуміла написані історичні взаємовідносини Лесі Українки. Так трактував творчість поетеси й М.Степан, вказуючи, що „її перекладно античній й чужій темі, особливо в останні роки, не відчували від України; ігнорують в душу старовинного грека чи гребця, вона думала про Україну, серцем була при нас, писала навіть про наш час і наші обставини“.

В „Оргіа“ Лесі Українки втілює соціальну колізію в національну форму, проте вона широко загорнула й низку інших психічних проблем. Це насамперед проблема ставлення Москви до української культури взагалі, а до українського мистецтва й окремих його представників зокрема. Більше того, це проблема взаємовідносин між науковою й повелювальною націями в широкому масштабі, що не втратила своєї актуальності навіть і досі.

Глибока алегоричність „Оргіа“ послідує не в тій, що кожний її персонаж — це асоціація з певними ідеями, виразно окресленими поетом. Тут, мабуть, треба шукати ще тепер добре не усвідомленого зв'язку Лесі Українки не тільки з тодішньою передовою драматичною літературою Заходу, але й з сучасним інтелектуалістичним театром. Невлов передбачуючи це, М.Зеров писав: „Справжній „патосок“ її творчості було розв'язування загальнолюдських проблем і вічних колізії, виваженою й сферою був світ ідей“.

Розкриття цього світу ідей, звичайно, не обмежується той величезний діапазон завдань, що стояла перед режисером О.Добровольським та його ансамблем театру-студії. Треба було передати глядачеві не тільки прозору алегоричність твору, але й його тематичне тло, передати дух його часу. Треба було правильно відтворити характер і темпераменти окремих діючих осіб. Треба було насамперед оволодіти словом Лесі Українки й довести його невичерпні скарби до глядача. Треба було, нарешті, збагнути стиль великої поетеси.

Маючи перед собою низку з першого погляду майже невідомих завдань, за неповних п'яти років театр-студія зважилася на велику працю: реж. О.Добровольський докладно від виконавців, насамперед, оволодіти поетичним словом. Дуа України, його ритм, його чаруючу привабливість. Щоб в художньо-виразній формі відтворити характер і темперамент окремих персонажів „Оргіа“ О.Добровольський вигадав від виконавців виключно простої, але зрозумілої й правдивої мови; до меж оволодіння, але гармонійного й доцільного жесту. Правда, дуже обмежений час для спеціальних проб не дав можливості всім виконавцям досконало оволодіти найтоншими нюансами мистецької виразності, зокрема досконалішою зовнішньою реалізацією безлічно різноманітної смислової колізії в окремих діючих осіб. Зрозуміло, що в орошені адекватної наповненої праці всі ці хабіи звичуть, а „життя людського духу“ кожної ролі збагне належне собі місце, викинувшись в „чудову сценічну форму“ (К.Станіславський).

На прикормі „Оргіа“, в день відкриття театрової виставки 7, вересня пр., в Миттенвальді ми мали змогу познайомитися з творчим діапазоном таланту дебютанта, що методично вступав до театру-студії. Насамперед треба віддати Ю.Поченку — виконавця тодішньої ролі — співця Антея.

Постать Антея — це одна з найважливіших постатей цієї поеми, що доміє самовидно боротьба з гнітом розумової паремії. Антей безмежно любить і навіть різко мистецтво, обурюючи ставлення Хілона (Федора), як до вклятої хабіа продають себе й свої творчі роботи, віддають

їх туди „де зневажають все, що нам святе“. Своєю великою любов'ю до мистецтва він поєднує з ще більшою любов'ю до батьківщини, що стоїть в чужому ярмі. Саме так звучить образ Антея у виконанні Ю.Поченку. Молодому акторові вдалося створити суцільну постать гордого грека, що відважно кидає виклик ворогам: „Ми досі не прикида, що переможемо тільки нападати країну нашу ситишником“.

Надто бідною вийшла постать Прокуратора у виконанні другого дебютанта — М.Геруса. Зокрема йому треба звернути увагу на оволодіння виразністю та правдивістю мови, переробивши низку її хиб. Своєрідно інтерпретує майже непомітну роллю раба-атрієця О.Омельчук.

З уже відомих нам виконавців вирізняється М.Чогаля, що створив завершеною постать елліофіла Менената, який докладає всіх зусиль „щоб сполучити в одну родину дві частини людю коринтського — римляни і греки“. Безпосередня й шира сестра Антея — Ефрозина у виконанні Н.Безкоровайної. Вдало відтворено широку шкалу почуттів та їх контрастних переломів В.Змії в образі Хілона, що зраджує своєму вчителю, вступаючи „в хор пастирств самого Менената“.

Трохи односторонньо такувати роллю молодого Антея до дружини-Нериси Т.Позняківна. Пляки поділені згідно й бажаючи слави примушують Нерису врятувати про те, щоб стати танцюристкою в театрі. Вона не розуміє пеналіст Антея до перемоги, адже „Мененат не забирає шкільних книг скарбів елліонів, але купує, те й за добру ціну“. Вона переконала, що „в Елладі тодішній має славу, кого похвалити Рим“. Тому Нериса використовує сприятливі обставини й іде танцювати на оргію до Менената, не усвідомлюючи собі, що тим самим зраджує не тільки чоловікові, але й батьківщині.

Цікаву постать створив Ю.Бельський, передавши піху, нахальство й зарозумілість Префекта. Надто молоді мати Антесна — Герміона у втіленні І.Помінайло. С.Залеський виразно передає негативні риси скульптора Федора, що прагне тільки „хліба й слави“, не зупинюючись навіть перед зрадою друзів і батьківщини.

Вдало задумане декоративне оформлення арх. Є.Блажінського складається з кількох конструційно простих, але оригінально збудованих стамків. Своєрідна форма і взаємне їх розташування дає змогу режисеру будувати художньо виразні мізансцени, через зовнішнє розташування виконавців відокремлюючи внутрішнє життя діючих осіб. У виконанні цим самим розкривається почуття скульптурності, що викинувшись в злізності відшукати виразні й органічні сполучення між своїм власним тілом і навколишнім оточенням. Місцевий колорит С.Блажінського.

Сцена з першої дії „Оргіа“ постановки студії П.Прийма. Зліва направо: Ефрозина (В.Чужакова), Антей (Ю.Поченку), Нериса (І.Варнаба).

Студентський концерт

Об'єднання українських студентів у Штутгарті для подання фондів центральної допомогової студентської організації впорядкує для 28. 9. д. р. в українському таборі в Пуффенгаузені дуже м'який, високого мистецького рівня концерт. Приємно відмітити, що більша половина програм концерту була виконана власними силами студентів. Із запрошених артистів виступали на концерті лише співачка В.Богданова і Г.Хамула за диригент Лева Григорія із таборовим хором.

най створює простими, але іскривими засобами (виступає грецька ваза в 1-й, жертвинок і декоративне тло в 2-й). Певна схематичність декоративного оформлення і співзвучність його з освітленням, підкреслена простота костюмів і майже цілковита відсутність режисури — все це сприяє максимальній концентрації уваги глядача на самих виконавцях та їх грі.

Органічно зв'язана з декоративним та музичним оформленням хореографія в постанові В.Переславця. Занадто обмежений проміжок часу досвідчена викладачка досягла певних успіхів не тільки в оригінальній композиції окремих танців, але й у відтворенні ними тодішнього духу часу. Особливо вдалим був танець египтянок у вик. Н.Безкоровайної та В.Чужакової, а також танець сатирів (А.Кривенький, С.Залеський), що нагадував улюблену греками співідку з „драми сатира“. Жваво й еластично виразно виконаний усім хором балетом фінальний вакхичний танець.

Проте, саме відповідальне завдання стояло перед проф. Є.Оленським, що мав створити музичний супровід для цілого твору. Завдання ускладнювалось ще й тим, що до нас не дійшли жодні зразки грецької музики. Збереглося тільки кілька уривків античної мелодії, що й використав наш відомий музикознавець. Однак, проф. Є.Оленський наслідуючи античної мелодики, а створює свій власний оригінальний стиль. Цікаво, що головний музичний провід, за його задумом, має фортепіано, і тільки декілька доповнює його невеликий оркестровий ансамбль. Крім того, під час самої вистави широко використано метод заміни, одних музичних інструментів іншими, що мають подібні темброві модуляції. Так, наприклад, переліка увертюра що звучала як виконання на гобой, виконувалася на акордеоні; арпеджіо ліри заступили ламані акорди на фортепіані тощо. Для музичного супроводу „Оргіа“ характерний основний мотив ліри, що надавав своєрідного колориту цілій виставі, вирізняючи й виразніше підкреслюючи мистецький хист співця-поета Антея. Це сприяло непомітному й органічному співзвуччю музичного супроводу з поетичним словом Лесі Українки.

Праця над „Оргіа“ була для театру-студії після „Гайдамаків“ Т.Шевченка найважливішим чинником для оволодіння мистецтвом декламації, мистецтвом живого слова. „Оргіа“ допомогла студіям не тільки оволодіти голосотворенням, дикцією та логічною виразністю мови, але й відшукати й усвідомити чарівність слова Лесі Українки. Після інспірації „Мати і я“ за творами М.Хвильового „Оргіа“ була для театру-студії першим драматичним твором в прямому розумінні цього слова. Отже, колектив і мистецький провід театру-студії не зупинився на одному жанрі, а сміливо прямують до вершин оволодіння найрізноманітнішими жанрами від музичної комедії до драматичної поеми й трагедії.

Борис КОВАЛІВ.

Козаки і па чужині не забувають своїх козацьких традицій. На фото: Козаки показують своє мистецтво (зліва на знімку: (Лена Біля).

Балетні виступи Корсавенна

(Пуффенгаузен)

В пелію 5. 10. д. р. до табору в Пуффенгаузені загощив із своїм балетним ансамблем Дм. Корсавенко. Власне, професійних балетних артистів у цьому ансамблі лише два сам Дм. Корсавенко та балетниця Ельза Гаак, які й виконали досить цікаво, „з вервою“ кілька екзотичних танців. Решта виконавців — це танцюристи-аматори, на плечі яких лягло виконання „другорядних“ кращих, головних українських народних і квазі-народних танців.

У тій диспропорції, що повстала між фактом, так би мовити, введенням екзотичних номерів з одного боку і аматорським виконанням нашого рідного танцю з другого — вся вага Корсавенківської групи. Дм. Корсавенко повинен зрозуміти, що, виступаючи перед українською публікою, він всією вагою своїх сценічних спроможностей має наполягти на українську хореографію, чи то в народних зразках, чи в стилізованих, головними силами свого ансамблю. Тим часом, як ми вже згадали, сам Д. Корсавенко і його партнерка в українських кращих не виступали зовсім. І від цього українському танцю заповідо велику кривду. Він представлений був не тільки технічно слабше, а й утривований був у денних місцях до такої міри, що глядачеві довелося відвертати очі від сцени: такий він був спростачений, викривлений, „малоросійський“.

То саме можемо сказати про прогавку, „догавку“ стало балетну спенку п. н. „Смільний танок“ (Казабрил-Климашівська). Та-

ка ж вульгаризація, небажана і дешева малоросійська ефектність. А в убранні п. Климашівської було українського лише пана червоного чобітка.

Ліпшими були групові танці, старанно вивчені п. Федорювичем, Казабрилом і Л. Климашівською.

З інших номерів цього ансамблю був сольний п. Ольги Сас (сопран) та пантомімічні сценки й мімічні ілюстрації до гумористичних українських народних пісень.

Пані О. Сас співала на загальнокоректно. Голос дуже м'який, вимагає лише деякої дресури.

Щодо Степанова, то він досить поспішив публіку забавними номерами. Треба лише знати йому, що поза сценою вільно говорити, як кому хочеться, але в українських піснях або на сцені перед українською публікою вживати таких речей, як „ой кум до куми заліцалася“, „хараха“, „гапак“ — це те саме, що перед російською публікою пописуватися „чисто-русскими“ словами: „пригніт“, „фустку“ і т. п. Бездоганна була Ельза Гаак.

Взагалі і п. Корсавенкові і п. Степанову треба б знати одне німецьке прислів'я: „Wenn du in Rom bist, tue, wie die Römer tun“.

Аргентинський Допомоговий Комітет повідомляє:

Подаємо до відома всім зацікавленим у виїзді до Аргентини щоб за всякими інформаціями в цій справі зверталися виключно до своїх комітетів і переселенських управ, а не просто до нас. Індивідуальних синків осіб, що бажають виїхати до Аргентини, наш комітет, згідно з нашим обіцянням від 1. квітня 1947, не братиме на увагу й не відповідатиме на них. У цьому обіцянню сказано ясно, що збір синків мусять бути заопіновані Комітетами або переселенськими Уравами.

Прохання про одноразову допомогу, оскільки не будуть задовільнені Центральним Комітетом в Ню-Йорку чи Астері, також не братимемо на увагу, ні на них відповідатимемо. Зазначуємо, що наш Комітет розпоряджає дуже малими фондами і лише у виняткових випадках може піти на зустріч проханням. Водночас подаємо до відома, що адреса нашого Комітету тепер є така: Buenos Aires Komitee Ucranalo do guerra s Masa 150.

За уряду Українського Допомогового Комітету в Аргентині:

Голова Іван ГРИГОРАШУ
Секретар Др. Євген СТОЙКЕВИЧ

тно у всіх виступах п. Богданової, особливо ж у повних відчуттях і музичного виразу кращих п. Хамула („Ой не сити місяченьку“, „Із сіз моїх“, а спеціально в романсі „Хочу тебе забути“).

Студенти вказали чуття естетичної міри і смаку у виконанні українських народних танців (Катерина Василенко і В. Григорія), сольних п. (студ. А. Козар у пісні „Дивлюсь я на небо“ і арії султана з опери „Запорожці“), лекцій (К. Василенко) і рециталів (студ. В. Кузія — уривки із повісті Ф. Дюма „Чортівний“).

З приємністю треба відмітити коротенький, але переконливий і вдумливий реферат студ. К. Варварова про значення високих студій і ролі студентства в українському суспільно-державному житті.

Концерт закінчився співом „Україно-мати“, який зала наслухата стояла. Чистого правдуку концерт дав 1350 м., крім того, в таборі переділяється збірка добровільних давань на допомогу студентства, яка дала вже коло 2.000 м.

Таборами.

Лев I — С.К.Функ-Казерне Мюнхен 4:0

У Раді Фізичної Культури
(Підсумки річної праці)

9. X. 1947 р. в Авсбурзі відбулися звичайні загальні збори РФК — найвищої фізкультурної централі, що ми б маємо на еміграції. На збори прибуло 38 делегатів від 17 спортивних товариств. Цими делегатами були представлені наші найбільші спортивні товариства з усіх областей американської зони Німеччини. Після цікавих і ділових дискусій була прийнята резолюція, найбільш визначними пунктами якої є:

Пункт 4. Збори Ради Фізичної Культури ухвалили посилити в біжучому році працю на вітатинку організації вишколу фахівців, запровадити фізкультурне виховання у всіх середніх і вищих школах та правильний догляд за ними.

Пункт 5. З'їзд закликає спортивні товариства посилити заходи для залучення непопулярних в їх товариствах діячок фізичної культури, зокрема рухавки, боксу, плавання.

Від редакції: Нам здається, що не зайво було б звернути тут увагу також на боротьбу та підняття тягарів, що являються дуже цікавими та здоровими видами спорту і в деяких таборах вже мають велике коло зацікавлених.

Пункт 9. Звернутися до загально-го З'їзду ЦПУЕ з вимогою утворити окремий Відділ фізичної культури при ЦПУЕ.

Після прийняття резолюції перейшли до перевиборів Ради Фізичної Культури. До нової Ради Фізичної Культури обрано: голова — проф. Красник, заступник проф. Куліш, д-р Андрухович, п. Рак. До контрольної комісії: ген. Петрів, п. Дужий, м-р Лисенський. Під час дискусій зачеплено багато дуже цікавих моментів: перетягання змагань, праця педагогів фізичної культури, незастатя зачас виласало до РФК окремих товариств і багато ін. Всі хвиля, що їх мала попередити РФК, відносили промови на відсутність фахівців. Хвиля тих було

дуже багато. Будемо надіятися, що тепер, коли до РФК увійшли нові сили, а між ними навіть такі фахівці в діловій спортивній педагогіці як проф. Куліш, наша Рада Фізичної Культури зуміє впоратися з своїми завданнями і буде тримати високо прапор українського спорту.

Футбол
Змагання за першість Мюнхенської округи

12. X. 47 р. «Сян» (Пфаркхен) — «Довбуш» (Мюнхен) 4:2 (1:1)

Гра нервово, напружена. Обидві дружини виступили в послабленому складі, що дало себе відчути з огляду на техніку і зіграність. Гості мали більший час перевагу на гри-ті, але їх слабший напад не зміг перетворити цю перевагу в пункти. Глядачів близько двохсот. Судував п. Радич (Авсбург).

«Сян» — Пфаркхен — молоде товариство, засноване 24 березня 1947 р.; основною діяльністю є футбол. Секція під-пону та волейболу в стадії організації. Праця в товаристві дуже ускладнена з огляду на те, що більшість активних спортсменів не пройшли скринінгової комісії і не є ДП. Але не дивлячись на ці перешкоди, актив працює. Велику заслугу в цьому треба віддати п. Бойцу Іванові, що є не тільки діловим і секретарем товариства, а і його рушійною силою. Зустріч «Сян» — УССК II (Мюнхен), що мала відбутися 5. X., відкладена на час між 19. X та 26. X. 47 року.

Таблиця ігор класу пошунів

	Ігор	Точок	Ворот
1. Лев - Миттенвальд	2	4	4:1
2. Сян - Регенсбург	2	3	9:5
3. Дністер - Цуффенгаузен	1	2	2:1
4. УССК - Мюнхен	1	1	1:1
5. Чорногора - Авсбург	2	1	4:2
6. Дніпро - Байройт	2	1	4:5
7. Беркут - Новий-Ульм	2	0	2:7
8. Дніпро - Корнберг	0	0	—

В таблиці змінили свої місця після другої гри Лев (Миттенвальд) —

з 2 місця пересунувся на перше, а «Сян» (Регенсбург) з першого на друге.

В неділю 12. X. 47 відбулися зустрічі: «Дністер» (Цуффенгаузен) — «Беркут» (Новий-Ульм). Гра жвава, вистіла 2:1. Суддя мав свої недотримання, що потягло до програної «Беркута».

«Сян» (Регенсбург) — «Дніпро» (Байройт), вистіла 4:4.

«Лев» (Миттенвальд) — «Чорногора» (Авсбург), вистіла 3:1.

Зустріч УССК (Мюнхен) — «Дніпро» (Корнберг) не відбулася з огляду на те, що Корнберг був пізно повідомлений Радою Фізичної Культури про право грати в класі першунів.

Баскетбол

Литовці — «Чорногора» юніори 36:31.

Наші юніори програли цю цікаву товариську зустріч після впертої заважкої боротьби. Цікаво відмітити зріст класу наших дружин в цій так мало цікавій у наших спортивних товариствах грі спорту.

Легна атлетика

На 18-19 жовтня запроєктовано змагання з легкої атлетики, що мають відбутися в Нюрнберзі. Передбачається такі конкурентні чоловіки — біг на 100, 400, 800, 1500, 3,000 метрів, естафета 4x100, мети диском і ратищем, куля, стрибки вгору та вдовж та стрибок з жердаком; жінки — біг на 60, 100, 500 метрів, естафета 4x60 метрів, диск, ратище, стусан кулею, стрибок вгору й вдовж. Пункти будуть зараховуватися по перших десятих. Репрезентацію українців визначатиметься після остаточного усталення речення змагань капітаном дружин РФК м-г. Кравчиним.

Бокс

5. X. 47. «Довбуш» (Мюнхен) — SV 1880 (Мюнхен) 8:6. «Довбуш» — друге поруч з «Левом» українське спортивне т-во, що плекає в себе бокс. У неділю тут відбули-

ся чергові змагання з боксу між «Довбушем» та німецькою дружиною SV 1880 (Мюнхен). «Довбуш» — на жаль, доводиться частіше зустрічатися з німцями, як з українцями, а це тому, що інші наші спортивні т-ва не плекають у себе цієї діячки спорту. На особливу похвалу заслуговує тому п. Козар Ів., що на його широкі плечі, власне, тримається вся організація численних змагань «Довбуша» в цій діячці спорту. Ці чергові змагання закінчилися виграною «Довбуша» з рахунком 8:6. Вистіла окремих стріч:

1. Карп (53 кг) — Баспер (53 кг). Виграє на точки кращий технічно Баспер. Карп — один із поважних «Довбуша», перший раз на рингу.

2. Герліський (66 кг) — Кібек (65 кг). Біда зустріч, в якій обидва боксери не показали нічого цікавого. Закінчилися ремісом.

3. Хомин (68 кг) — Кремінберг II (66 кг).

Хомин є новим набутком «Довбуша». Технічно й фізично добре приготований боксер. Зустріч цікава. Багато небезпечних моментів. Вистіла: реміс.

4. Барчук (70 кг) — Ройдівельт (70 кг). Найкраща зустріч дня. Барчук в прекрасній формі і вже в першій рунді добуває перемогу через К.О.

5. Блонарович (73 кг) — Майсон (74 кг). Блонарович новак, перший раз на рингу. Він учень боксерської секції «Довбуша». Робить дуже багато непотрібних рухів. Його витривалість приносить йому несподівану перемогу на пункти.

6. Прінділ (72 кг) — Фальтермасер (72 кг). Зустріч відбувається в темпі, противники майже рівноцінні. Фізично кріпший Прінділ перемагає на пункти.

7. Матійшак — Кремінберг I. Кремінберг — мистець юніорів міста Мюнхену. Технічно стоїть на голови вище від свого противника. Матійшак програє на пункти.

— Рішних і знайомих із села Ринкова Воля, повіт Ярослав — Паставський Юрко. München 12, Fürstenriederstr. 155. 27-5

— Батька Дмитра Солдатенка з родиною розшукує Солдатенко Григорій. Хто знає про їх, прошу відгукнутися на адресу: Soldatenko 262 rue de l'Esperance Liège, Belgie. 28-3

— Батька Даниленка Василя і швагра Доріа Панаєва — Даниленко Іван, писати на «Українські Вісті». 29-2

— Шукую Зіну Тищенко і Лідію Шкребу. — Вістий про долю цих осіб прошу надіслати на «Українські Вісті» («Для Act»). 30-3

— Сина Андрія, що востаннє перебував у 73953 Altes Lager Brackwede L. Westf. (прохоченко Леонтій. Oberdissen 13, üb. Landsberg (Lech). 30-3

— Шукую свою книжечку С. Ш. «Українська воєнна флора». Видавна Укр. Видавництва. Львів 1941р. і взагалі мої друковані праці. Залата або грошима, або українськими поштовими марками. Адреса: Capt. S. Shramchenko, Comp. Leader, IRO-Camp 709, Ellwangen (Jagst), Württemberg.

Купимо словник Бориса Грінченка. Згодуватися на адресу «Українських Вістей». 26-2

Новина для дітей!

Книжна
„МАТЕРИНКИ“

Збірка оповідань РОКСАНИ ВИШНЕВЕЦЬКОЇ для дітей, видана на конкурс Об'єднання Письменників дитячої літератури. Набувати в книгарнях. Ціна 5 НМ.

Виправлення помилки

В статті «Хіба ж така наша доба?» в «Українських Вістях» ч. 70. слід читати: в першій шпальті 5 рядок знизу, не «хитрої», а «хитрої» і в 3 шпальті, під 1-го рядка згорі треба читати: «Його духовна негідність другий тин — Асмет, імпульсивний, жвавий...»

Часове «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ» виходить ДВІЧ НА ГИДЕНЬ у середу і суботу. Праймсьє переказує:

На 1 місяць — 8 НМ
„3“ — 24 НМ
Ціна окремого числа 1 НМ.

Організуйте групу переказу та жале пудіє для колекторату. — Колекторат знімає 20% — У справах переказу, озеркували часину, звали адреси тощо — звертаєтесь листом і особисто до Адміністрації «Ukrainki Wisti» Administration «Ukrainki Wisti» Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничий Спілка «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ» РЕДАГУЄ КОЛЕКТА.

Головний редактор Ів. БАГІННИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу неможливості листуватися лише з особами, які надіслали. — Дописи і записи з справах редакційних адресувати на окремих редакторів, а Редакція.

Redaktion «Ukrainki Wisti» Neu-Ulm, Ludwigstraße 10

Редактори приймають особисто в укрїнському таборі II Ульму — Бляха «А» на 8-12 год. щонеділя, крім суботи.

Authorized by European Command Civil Affairs Division APO 737 — AG 3837 — GEC — ADD — 14 July 1947

Druck: — Ukrainische Zeitung. Neu-Ulm — Ludwigstraße 10

МИХАЙЛИЧУК ІВАН

нар. 12. 3. 1921. в селі Жаб'є Ільце, пов. Косів, номер 22 і 1946 на острові Гельголанд, в англійському полоні.

Оголошення

Субота 18. X. 47. в Таборній театрі Н-Ульм виступає спортклуб Гайсінген Штутгарт проти ASV Новий-Ульм. В складі ASV (Новий-Ульм) виступають українські борці з ісп. табору: пп. Кусій, Дивонський, Башара.

Після боротьби виступ артистів акробатів: 4 Георгіє, що є майстрами Німеччини та німцями Німеччини.

Початок о 6-й годині вечора.

Подяка

Від імени тих мешканців табору «Аріаери» в Ашаффенбурзі, що одержали матеріальну допомогу з пакунок, ескандів п. Ред. В. Шемердаха через Український Православний Парохиальний уряд в Чикаго, складаємо п. Ред. В. Шемердахові щиро українське «спасибі» за те, що він нас не забув і намагається улегшити наше невисоке скитальське життя в Німеччині. З вдячністю й признаністю згадуємо п. Ред. В. Шемердаха та його немалу громадську роботу в таборах Мангай. Вільдфельд, Ашаффенбург в ділянці культурно-освітньої інформацій та спортивної. З великою сатисфакцією спостерігаємо, що п. Ред. В. Шемердаха намагається до перших між ними, що намагаються на його місце побудувати, не забувши про своїх колишніх співмешканців.

За таборний Колегіат

о. Данило Дмитро Шук

— Рідні, близькі і знайомі із повіту Станіславова, відозвіться на адресу «Українські Вісті» для ВОЗНІКА Михайла.

— Глаголю Павло, відгукнутися для брата Петра на «Українські Вісті».

— Рідні і знайомі, відгукнутися на адресу «Українські Вісті» для Вашенки Дулі.

— Павленко Іван — відгукнутися на «Українські Вісті» для Левченка.

— Рідних і знайомих пошукує Жованік П. Писати на «УВ».

— Анатолий Сидор розшукує двоюрідну сестру Тоню та Ліду Бредихіну, Тоню Шиневу. Адреса: ред. «Укр.Вісті» Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

— Шворунів, щоб довідатися про Зубченків, розшукує Олійник Володимир і Варвара. Olijnyk W., Bad Wörishofen, Eichwaldstr. 14. 1-2

— Мартиненко Ариадій. — відгукнутися на «Українські Вісті» для Хоменка Анатолія.

— Рідних та знайомих: Марченка Йосипа, Василевська Олексія, Понішкова Івана — Голод Олексій Hamburg, Neugraben, DP-Camp 575, Falkenberg. 16-2

— Сина Чубко Бориса нар. 1924 р. а також осіб, що були разом в селі Стендаль в 45 р. 40 км. від Штетіна: Корієнь Сявко, Бойко Василь, Дячук Григорій, Митішин Василь, Дікий Іван, Нальєв Самійл, Бойко Григорій, Якубенко Петро, Білий Іван, Хома Петро, Бонік Володимир. Прошу згодуватися на адресу: Чубко Галина (20а) Nappover, Möckernstrasse 21-27, Lager „Luzenke“, Bl. 5a/21, Germany, engl. Zona. 17-2

— Войтовка Михайла — брат Войтєк Павло, Lager „Luzenke“, Nappover, Möckernstr. 21. 18-2

— Родичів Дуванських: Дмитра Степановича, Олену Павлівну і їх доньку Галу — Імженер Азекі Штенолад. Пошукати і Canry, Nordheim, DP-Camp A. 19-2